

Mihailo Kandić

BOJAN OTAŠEVIĆ, grafike

Moderna galerija, decembar 2005.

Bilo gde da se pojave grafike Bojana Otaševića (1973), na Bijenalu suve igle u Užicu, na beogradskom Oktobarskom salonu, na kolektivnim izložbama koje organizuje Šumadijski kulturni centar (Kruševac, Mladenovac...), ili u nekoj od kragujevačkih galerija, one privuku pažnju. Ne samo svojim orijaškim dimenzijama za "štampanu umetnost", za koju je predodređen format knjige, format na koji su naviknuti čitaoci. Gledaoci, oni koji i vide, već su malobrojniji. Njima, vidovitima, pored prepoznatljivosti (tema Otaševića je lik, fizionomija kadrirana u gro planu), uobičajenih dodirnih repera s likovnim delom, nužni su dublji porivi, unutrašnjiji povodi, ozbiljnije inicijacije.

Sve to nudi danas grafika Bojana Otaševića, koji je, posle desetogodišnjeg izlaganja, iako još mlad, tek zašao u četvrtu deceniju, jedan od najafirmisanijih srpskih mladih grafičara. Samo je Slobodan Bojović, nekadašnji kragujevački grafičar, pre svoje tridesete imao više i značajnije trofeje. Pošto su Bojovićevi uspeši maltene neponovljivi, Otašević može biti sasvim zadovoljan svojim dometima, odnosno odjecima dometa koji su pokriveni nagradama. No, ne treba mnogo govoriti u ime umetnika, tim više što je njihov govor govor dela. Zato se delima posvetimo.

Nije slučajno što je pre desetak godina jedino grafika Bojana Otaševića bila izložena na "Oktobarskom salonu" u Beogradu. Ako bi se tražilo najkraće razjašnjenje njene pojave na Salonu, ono bi glasilo: slične grafike nije bilo na srpskim prostorima. No, to nije i dovoljno, naravno. Nije reč samo o neobično velikim formatima Otaševićeve grafike. Monumentalno, koje one upisuju kao jednu od likovnih presija vizuelne predstave, nije stvar formata već domašene snage ekspresije kojom se monumentalno ispoljava. To se nosi u sebi, te je, tako, Otašević, još tokom studiranja, pokazivao ono što mu je prirođeno, što je za njega naravno i, što je najbitnije, što se ne može spolja usvojiti. To je usvajanje iznutra.

Kada je savladao sve tajne tehnologije, tehnike litografije, on je, takođe još u vremenima zavisnosti od profesora, od nužnosti učenja i naučenog, sasvim jasno i dosledno ispoljio svoje glavno svojstvo, osećaj monumentalnog. Trebalo je samo nešto vremena, nepunu deceniju, da, izlažući neprestano, kao malo koji kragujevački umetnik, pokaže i dokaže svoje vrednosti. Njegova karijera neprestano ide uzlaznom putanjom, što malo kome umetniku uspeva.

No, treba se vratiti na glavno svojstvo Otaševićeve grafike. Na njenu monumentalnost, ne samo na njenu pikturalnost, koja je naročito ispoljena u kolorisanim listovima. Tu svoju moć, tu svoju nadmoć u stvari nad grafikama mnogih drugih grafičara, Otašević raskošno demonstrira i na ovoj izložbi.